

Quasimodogeniti

1Pet1,3-5

Ujkovice, 27.4.2025

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Požehnán buď Otec našeho Pána Ježíše Krista, který jej vzkřísil.
Pán vstal, on jistě vstal!

Introit:

Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku,
abyste jim rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý.

Píseň: 540

Čtení: J20,1-10

Píseň: 238

Kázání: 1Pet1,3-5

Epištola Petrova patří k takzvaně katolickým epištolám, tedy obecným. Adresáty tohoto dopisu jsou křesťané rozptýlení v Pontu, Galácii, Kapadocii, Asii a Bithýnii, tedy území dnešního Turecka.

Celá epištola mluví o křtu. Křest je jedno ze základních témat raně křesťanské církve.

Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista. V první písni jsme o tom zpívali. Velebit, zvelebit, uvelebit, ano, zvelebovat navýsost jméno Boží a Ježíše Krista. Uvelebit se v blízkosti Boha, usadit se v jeho přítomnosti. To všechno obsahuje slovo velebit. Tedy velmi mnoho a hodně mluvit o Bohu. Proč se tak má dít, je jedna skutečnost: Bůh je Otcem.

Na tom by nebylo nic tak divného, kdybychom nevěděli, že svět prvních křesťanů byl obklopen množstvím božských nebo polobožských synů Bohů.

Bůh Židů i křesťanů má jednu jedinečnou podstatu. Je totiž Otcem. Není jen nějaký mrtvý princip, nějaká veličina, ale má vztah ke svému stvoření. Je svázán se světem lidí iracionální – dalo by se říci paradoxní – láskou, která mu nedá člověka zanechat. Jednoduše nemůže s člověkem skoncovat, protože jej má rád.

Jestliže jsme řekli, že Bůh je Otcem, musíme ještě obrátit toto tvrzení na druhou stranu mince. *Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista.* Nejenže *Bůh je Otec Pána našeho*. Tedy tím, který je bytostně spjat s Pánem. Ten Pán je tedy náš, tedy byl nám dán. Nyní se dostávám k tomu, jaký tento náš Pán má titul. Náš Pán má královský titul Kristus, hebrejsky Mesiáš. Můžeme se ptát, jak k němu přišel? Kdy jej získal?

Odpověď je v následujícím sdělení: *Neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.* Kdybychom totiž zůstali jen u Ježíše jako

poplivaného, zbitého, umučeného a ukřižovaného, bylo by to smutné, zoufalé. Zase by ten zlý zvítězil. Zase by se vyřádili ti zlí, zvrhlí násilníci. Ale oni nakonec nevyhráli. Ježíš, ten korunovaný Pán všech Pánů a král všech králů byl vzkříšen. Nakonec vstal a ujal se vlády po pravici svého Otce.

Zastavme se ještě na chvíli, k čemu jsme se nově narodili. My jsme se narodili k živé naději. Křesťan, tedy ten, který vzal na sebe znamení křtu – tedy nového narození – se rodí k *živé naději*. To je to hlavní, co má uvěřivší žít.

Naděje, tedy očekávání nějakého děje. Něčeho, co je přichystáno, připraveno; něco, co s konečnou platností jednoho dne nastane. Prostě se nadějeme.

No jo, ale očekáváme my vůbec něco? Jsou naše naděje mrtvé, nebo si libujeme v pocitu beznaděje, tedy očekávání jen věcí špatných, které člověka umrtvují, znehybňují? Kolik křesťanů si libuje v tom, že pro své okolí, svět a lidi v něm nevidí naději, tedy otevřenou budoucnost?

Pisatel navzdory pronásledování, smrákání se nad římskou světovou říší, píše: Probuďte se, jste znovuzrození k živé naději. Ne ke vzpomínkám do minulosti, ale s pohledem upřeným na cíl.

Jaký je vlastně ten cíl? Především nepolevovat v živé naději. Ale cílem je: *dědictví nehynoucí, neposkrvněné a nevadnoucí*. Pisatel pro živou naději používá obraz dědictví. Dědictví je něco, co jsme nevybudovali vlastníma rukama. Spadlo nám to do klína. O dědictví můžeme přijít, protože třeba držitel dědictví jej může rozfrcat.

Toto dědictví má jednu neuvěřitelnou vlastnost: je *nehynoucí, neposkrvněné a nevadnoucí*. Tedy časem neztrácí na ceně, síle, čistotě a bohatství. Tedy dědictví živé naděje nám spadlo do klína, a možná ani nevíme jak.

Ještě jednu zvláštnost toto dědictví má. Je v nebesích. Není v kosmu, na nebi, či někde v zásvětné říši. Je tam, kam lidské čachry nedosáhnou. Je tam, kam lidská vypočítavost nedosáhne. A věřím, že nebesa nejsou dál, než kam dojdou naše volání a modlitby.

Ještě jako znovuzrozené děti jsme dostali jednu ochranu: *Boží moc*, která *vás skrze víru střeží ke spasení*. Boží moc nás tentokrát nechrání, ale střeží jako strážný, který hlídkuje na hradbách města, aby lidé ve městě mohli pokojně spát.

Jak tomu ale všemu uvěřit, když živá naděje se děje jedině skrze víru? Je to asi tak těžké jako uvěřit, že Kristus byl vzkříšen. Ten mrtvý, pro kterého mnozí neměli naději, to díky našemu Otci změnil. Změnil náš pohled na svět k živé naději.

Jsme ještě novorozenci. Tedy ti, kteří jsou obrazně jako nepopsaný list papíru. Čím tento svůj životní příběh naplníme? Živou nadějí, kterou budeme žít. Nebo se nedožijeme ani rána, protože naše naděje umrtvíme svými pochybnostmi.

Pane, dávej nám, prosíme, víru pravou a naději živou.

Amen.

Píseň: 548

Večeře Páně